

Draga braćo i sestre u Kristovoj novosti života!

1. Dok su nam misli i srce usmjereni prema zasjedanju Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije, slušali smo Božju riječ o čudesnome Božjem djelu, imajući pred sobom Marijin život i otajstvo Crkve, u kojemu i mi živimo svoju vjeru i nosimo iskustva pripadnosti Katoličkoj Crkvi.

Slavlje Bezgrješnoga začeca Blažene Djevice Marije omogućuje nam doživjeti istinu da je Marija naše susretno s Božjom Riječju, jer ona je postala domom te Riječi. Božjom providnošću i snagom Duha Svetoga Djevica iz Nazareta postala je Majkom Sina Božjega, Vječne Riječi. U Djevicu se ugledamo na početku naših sinodskih zasjedanja koja započinju razmatranjem otajstva objavljene, naviještane i življene Božje Riječi.

U tome nam pomažu odlomci iz Knjige Postanka, iz Poslanice Efežanima, iz Evandjelja po Luki, koje smo upravo čuli, a koji nam objavljuju otajstvo Božje ljubavi i milosrđa.

2. Veličina današnje svetkovine nalazi se upravo u tome što iz povijesti grijeha, iz povijesti ljudskoga udaljavanja od Boga, po Mariji ne izrasta osuda, nego povijest spasenja, povijest Božje sućuti, njegove blizine kojoj je punina u Isusu Kristu. Božji odgovor na postupak zloporabe dara slobode prvih ljudi nije osuda, nije prokletstvo kojim bi Bog udario ljudski rod, nego obećanje.

Braćo i sestre, ovo je svetkovina milosnoga početka, Božjeg obećanja da će upravo Djevica iz Nazareta biti Majka svima živima. To Božje obećanje početak je neprijateljstva između ljudskoga roda i zla, početak nastanka novog naraštaja, spašenoga po Mariji, Novoj Evi, koja je slika Crkve.

U svakome od triju čitanja osjeća se prisutnost Božje milosti koja traži čovjeka i kojoj je stalo do ljudske sreće. Nakon prijekora i počinjenoga grijeha, Bog traži čovjeka. U svome pitanju Adamu: *Gdje si?* Bog nam objavljuje da početak ljudske povijesti nije udaljavanje čovjeka od Boga, nego čovjekovo zajedništvo s Bogom, te da je i konačni cilj ljudskoga života u Bogu. U Božjemu govoru o neprijateljstvu između žene i zmije osjeća se briga za čovjekov život i potreba milosti koja preobražava i preporuča na novi život, koja liječi čovjekov odnos s Bogom. Bog nas i danas pita: *Čovječe, gdje si? Kršćani, gdje ste?* Ne čini li se toliko puta da nas je mnogo, a onda kada nas treba, nismo na svome mjestu!

3. U drugome se čitanju susrećemo s himnom koji su pjevali prvi kršćani u liturgijskim slavljinama, a prenosi ga sveti Pavao u svojoj Poslanici Efežanima. Taj je himan prožet blagoslovom, milošću i nadom. Svi smo pozvani, svi smo zahvaćeni milošću, »zamilovani u Ljubljenome«, da bismo bili »sveti i bez mane« pred Bogom. I u nama je – snagom Kristove milosti – grijeh pobijeđen, što se u potpunosti ostvarilo u Mariji. Konačnost ljudskoga roda, dakle, nije propast, nego blagoslov i radost bez kraja, jer nas je Bog u svome Sinu ispunio svakim darom svoje milosti.

I dok je Adam bježao od Božjega pogleda i pitanja, Marija, iznenađena veličinom dara, pita: *Kako će to biti?* Ona svojom nesebičnošću traži Gospodina. Marija, začeta bez grijeha, očituje snagu vjere žene predane Božjoj volji. Jer, snažniji je Marijin odgovor »Evo službenice Gospodnje«, nego Adamov strah i skrivanje. Adam se muči dati bilo kakav odgovor Bogu, a i onda kada odgovara, ne izlazi iz svoje skrivenosti.

4. Draga braćo i sestre, nazidana na Marijinoj vjeri i vjeri apostola, Crkva je pozvana odgovoriti Bogu, pouzdati se u njega i predati se njegovoj volji. Sinoda je takav hod u otvorenosti srca; hod koji prepoznaje Božje darove i njegov poziv te pokušava izvršiti ono što nam je povjereno kao Crkvi zagrebačkoj, znajući da bez Božje pomoći ne možemo učiniti ništa što je dobro.

Osim razgovora s Bogom u otvorenosti srca, Marija nas uči kako biti jak, ne optužujući druge, ne skrivajući se i ne prebacujući odgovornost na druge kao što to čini Adam. Marija svojim odgovorom prihvaća odgovornost majčinstva koje izgleda nemogućim. Marijina snaga vezana je uz prepoznavanje i prihvaćanje Božjega dara. Ona prihvaća graditi svoj život na naizgled izvanjskoj krhkosti riječi anđela, ali nutarnjim pouzdanjem u čvrstoću Božjega obećanja koje ostaje zauvijek. To je poruka koja trajno struji sa Stepinčeva groba na kojem stoji uklesano njegovo biskupsko geslo: »U tebe se, Gospodine, uzdam!«.

Temelji života s Bogom nalaze se u Isusovoj snazi koja jest u: poniznosti, darovanosti, raspoloživosti, prihvaćanju i služenju. Sve to lako prepoznamo u Mariji, a po njoj i u otajstvu Crkve.

5. Dragi vjernici, najbitnije je, poput Marije, svoj život osloniti na Božju Riječ, ma kako krhkom i slabom na izvan izgledala. Svemoćni Bog povjerava nam se u jednostavnosti riječi, povjerava se slabosti ljudskoga tijela, da bi iz te slabosti nastala nerazoriva snaga, sposobna oduprijeti se zlu i pobijediti ga. Svako dobro, svaka nesebičnost i svako djelo ljubavi, ma kako se činilo neznatnim, u sebi ima tu snagu.

Anđeo govori Mariji: *Raduj se! Gospodin je s tobom!* Tu riječ Marija nosi svojoj rođakinji Elizabeti. To je poslanje Crkve prenositeljice Božje riječi. Ono što je meni rekao Bog; ono što sam doživio u susretu s Gospodinom, dajem drugima, uvijek, a naročito u teškim trenutcima, te u velikim pitanjima i nadama ponavljam: *Gospodin je s tobom.*

Svetost Crkve vidljiva je onda kada je sposobna pred bilo kojom potrebom po svojim članovima reći: *Ja sam s tobom, jer je Gospodin s nama.* To Božje obećanje sigurnost je Božje prisutnosti, blizine, pratnje i blagoslova.

6. Svetkovina Bezgrješne stavlja, ne samo na početak, nego u prvi plan i na završetak, otajstvo Života. To otajstvo života nalazi se i pred nama, pred Crkvom zagrebačkom, zbog čega smo cijeli višegodišnji događaj Sinode stavili pod geslo: *Hodimo u novosti života.* Na završni dio toga puta, koji se sastoji od naših zasjedanja, želimo poći zajedno s Marijom koja nas ne prestaje pratiti, koja hoda s nama.

Marija je naš uzor ponajprije zbog toga što nam pomaže biti s Bogom, ne odvajati se od njega. Ona je moćna protiv zla, jer je predana Bogu i traži njegovu volju. Marija je sudionica Muke i Uskrsnuća, osjetljiva za tuđu bol i potrebe bližnjih. Ona nam pokazuje put radosti, jer prepoznaje i darove i ispunjenje obećanja.

Nazvana je 'Kći Sionska', viđena je kao Jeruzalem koji je došao do svoga cilja, ispunjen svjetlom i Božjom prisutnošću. Kao što je Anđeo njoj rekao: *Raduj se, Marijo!*, tako Ona nama večeras govori: *Raduj se, Crkvo zagrebačka! Otkrij darove u svome zajedništvu, u ljudima koji žive otajstvo Života! Raduj se, Crkvo zagrebačka, u katoličkim obiteljima koje su predane nadi u život! Raduj se, Crkvo zagrebačka, što pripadaš Onome koji je k nama došao od Boga da mi život imamo, u izobilju da ga imamo (usp. Iv 10,10)! Raduj se, Crkvo, svjetlu vjere, nade i ljubavi! Raduj se Duhu koji ti pokazuje da je moguće i ono što se čini nemogućim...*

Marija nas kao Crkvu uči čitati povijest, razumijevati događaje, čuvati ih u svome srcu i povezivati darovima milosti. Ona na svijet donosi Isusa koji je Ključ povijesti. Njemu je dano »Davidovo prijestolje« kao simbol moći, da bi zemaljsku moć koja često u Bogu vidi protivnika, zamijenio služenjem. I nama, svojoj Crkvi, rekao je: »Ja sam posred vas kao onaj koji poslužuje« (Lk 22, 27). Samo se služenjem dolazi do susreta s Božjom mudrošću, što nam je naša nebeska Majka ostavila kao zalog, nazvavši sebe Službenicom Gospodnjom.

7. Draga braćo i sestre, kako ne biti radostan u ovakvome zajedništvu, u Crkvi koja se očituje u milosti, koja se odražava u ljepoti Blažene Djevice Marije! Crkva je zajedništvo ispunjeno poštivanjem otajstva Života. U Crkvi se sakramentalno obnavlja sklad između Boga i čovjeka, i to uviđanjem ljudske slabosti i grješnosti, odricanjem od zla i trajnom nesebičnom borbom protiv grijeha te prihvaćanjem Božjeg milosrđa koje dokida tjeskobu i strah.

Dok vas gledam, sabrane zajedno iz raznih dijelova života naše Nadbiskupije, iz župa svakoga dekanata, iz redovničkih zajednica, iz naših ustanova i pastoralnih stvarnosti, zahvaljujem Bogu za vas i za dar događaja Sinode. Svaki i svaka od vas je odgovor milosti u onome što činite i u onome što predstavljate. Vjerujem da će zasjedanja tijekom godine dana još više pridonijeti da svi vjernici otkriju i obnove istinu da je lijepo biti dio Crkve, dio naše Zagrebačke nadbiskupije.

Radujem se u tebi, Crkvo zagrebačka, što smijem kao vjernik i kao nadbiskup s tobom dijeliti Božje darove, ljudska pitanja, pastoralne uspjehe i dvojbe, strepnje povijesti i sigurnu nadu da je Bog s nama u svakome od onih nastojanja koja govore: *Evo, Gospodine, tvojih službenika i službenica*. Tu, draga braćo i sestre, započinje novost života koju svakom čovjeku Krist želi darovati u slobodi prihvaćanja njegove Riječi i obraćenja.

Radujem se u tebi, Crkvo zagrebačka, jer si svjedočila: svoju privrženost Bogu, pobožnost prema Presvetoj Bogorodici Mariji, snagu ustrajnosti po svojim svetim pastirima, među kojima sjaji lik blaženoga Alojzija Stepinca.

Radujem se u tebi, Crkvo zagrebačka, jer znam da si živa po nadahnućima Duha Svetoga u novim naraštajima.

Radujem se u tebi i s tobom! Amen.